

sydslesvigske Repræsentanter, ledsaget af Oberstløjtnant Lunding, i Kiel den britiske Guvernør for Slesvig-Holsten en Afskrift.

Efter dernæst at have gjort Rede for Skole- og Flygtningeproblemerne i Sydslesvig, omtalte Udenrigsministeren Regeringens Bestræbelser for at faa *de tyske Flygtninge i Danmark* sendt ud af Landet. Der var nu gaaet over et Aar siden vi fra Storbritannien fik Tilsagn om en hurtig Løsning af Flygtningeproblemet. Regeringen havde derfor besluttet som et ekstraordinært Skridt at sende særlige Forhandlere til London, for at de sammen med Ambassadøren kunde optage nye Drøftelser om Sagen. Den britiske Regering havde erklæret sig rede til at tage imod vore Udsendinge.

Under den efterfølgende Forhandling beskæftigede flere Ordførere sig med, at Regeringen ikke havde foretaget sig noget for at Danmark kunde blive repræsenteret paa den i London afholdte *Tremagtskonference*. „Dens Formaal er vel nok“, udtalte *Knud Kristensen* (V.), „at behandle Tysklands Forhold til Besættelsesmagter og Nabolande ud fra mere økonomiske og erhvervsmæssige Synspunkter. Denne Tremagtskonference er imidlertid blevet udvidet saadan, at de saakaldte Benelux-Lande efter Anmodning fra disse Landes Regeringer har faaet Adgang i hvert Fald til visse Spørgsmaals Behandling paa Konferencen. Det forekommer os, at for vort Land, som ogsaa er Naboland til Tyskland ligesom de 3 Benelux-Lande, og som fra gammel Tid har haft meget store økonomiske og handelsmæssige Interesser knyttet til Tyskland — ligesom det er vanskeligt at se, hvorledes vi kan komme godt igennem, hvis der ikke ogsaa i Fremtiden bliver et betydeligt økonomisk Samkvem mellem Tyskland og os —, vilde det have været saare naturligt og saare gavnligt, om Danmark i Lighed med de andre smaa Lande havde søgt at blive Medforhandler ved denne Konference, da vi, som sagt, ogsaa har saa store økonomiske og erhvervsmæssige Interesser knyttet til Tyskland, saaledes som vi har givet meget stærkt Udtryk og har dokumenteret i vort Memorandum af 31. Januar 1947. Det er godt nok, at man sender Memoranda, men bedre var det, om man, naar disse Spørgsmaal skal behandles, er til Stede og kan høre de Argumenter, som fremføres, og sætte sig ind i de Planer, der eksisterer, og kan gøre sine Synspunkter og Interesser gældende.

Dertil kommer, at det vilde have været en stor Fordel, om Danmark havde været repræsenteret i det Øjeblik, da Sydslesvigernes Henvendelse kom om at faa taget deres Problemer op til Bedømmelse, og havde kunnet støtte dem i deres Anmodning om at faa deres Sag behandlet. Nu kan man sige, at de Spørgsmaal, de har rejst, er maaske ikke i første Linie af